

Тому муніципальні позики є надійним джерелом наповнення місцевих бюджетів та одним із найважливіших інструментів фінансування нагальних суспільних потреб. Для забезпечення стабільності місцевих фінансів і формування ефективних ринків місцевих запозичень мають обов'язково проводитись широкі суспільно-економічні реформи та забезпечуватися макроекономічна стабільність у державі [3].

Саме тому зміцнення фінансової автономії органів місцевого самоврядування вимагає від місцевої влади модернізації та посилення ініціативності у пошуку альтернативних ресурсів розвитку. Система міжбюджетних відносин також потребує нагальної трансформації в напрямку збільшення фіскальної автономії органів місцевого самоврядування і розширення власних доходів. А муніципальні позики, як показує зарубіжний досвід, є надійним джерелом наповнення місцевих бюджетів та одним із найважливіших інструментів фінансування нагальних суспільних потреб.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. *Місьцеве самоврядування в Україні: сучасний стан та основні напрями модернізації : наук. доп. / [редкол. : Ю. В. Ковбасюк, К. О. Ващенко, В. В. Толкованов та ін.] – К. : НАДУ, 2014 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://academy.gov.ua/doc/komenter_prezident/2014/koment_iner_prezident_2014_05_16_1.pdf.*
2. *Місьцеве самоврядування в Україні. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.auc.org.ua/sites/default/files/library/stan2016web.pdf>*
3. *Серьогін С., Гончарук Н. Концептуальні засади реформування місцевого самоврядування в Україні [Електронний ресурс]/С. Серьогін, Н. Гончарук // Аспекти публічного управління. – 2014. – № 5-6 (7-8) травень-червень. – Режим доступу: <https://aspects.org.ua/index.php /journal/article/.../95/95>.*

**Андрішин Василина Василівна, студентка 4 курсу,
Вакун Оксана Володимирівна, к.е.н.,
доцент кафедри обліку та фінансів,**

ВИЗНАЧЕННЯ МАТЕРІАЛЬНИХ РЕСУРСІВ В ОБЛІКУ: МІЖНАРОДНИЙ ТА ВІТЧИЗНЯНИЙ ДОСВІД

У визначенні сутності й змісту матеріальних ресурсів в наукових підходах немає єдності думок. Матеріальні ресурси – це об'єктивно необхідні умови функціонування виробництва. Протягом тривалого часу дискусійним вважається питання про те, що саме включати в термін «матеріальні ресурси» – засоби праці і предмети праці або лише предмети праці. Згідно з теорією А. Сміта матеріальні ресурси є частиною капіталу. Капітал характеризується ним як одна з двох частин запасів, від якої очікують отримати прибуток, а друга частина – це та, яка йде безпосередньо на споживання. Він вперше ввів поняття поділу капіталу на основний і оборотний, показав різницю у співвідношенні між цими частинами капіталу залежно від галузі господарства. Під оборотним капіталом А. Сміт розумів ту частину яка знаходиться в обороті [1]. Та частина, яка не вступає в оборот, отримала назву основного капіталу. Як основний (машини, знаряддя праці, будівлі, родючість землі, кваліфікація людського капіталу), так і оборотний капітал (гроші, сировина, напівфабрикати, готові вироби), за А. Смітом, приносять прибуток: основний у сфері виробництва, оборотний – у сфері обігу.

М. Д. Фасоляк, К. А. Смірнов, Ю. І. Рижиков, В. А. Сакович, Г. Я. Шахова обґрунтовують матеріальні ресурси як предмети праці, так і засоби праці тобто засоби виробництва. О. М. Гаджинський, Ю. М. Неруш, В. М. Дегтяренко, О. І. Михайлова, Л. Б. Миротін обґрунтовують матеріальні ресурси як предмети праці: сировина, основні і допоміжні матеріали, напівфабрикати, комплектуючі вироби, паливо, запасні частини, тобто виробничі запаси, що призначені для будівництва, реконструкції та відновлення. Дотримуючись підходу другої групи авторів розглянемо міжнародний досвід обліку виробничих запасів.

Термін «запаси» в різних країнах трактується по різному. А в деяких такого терміну, як такого, взагалі не існує. Наприклад, в Україні трактування терміну «запаси» майже повністю співпадає з трактовкою цього терміну в МСФЗ 2 «Запаси»: запаси – це активи, призначені для продажу в ході звичайної господарської діяльності (готова продукція), активи, що знаходяться в процесі виробництва, призначені для продажу в ході звичайної господарської діяльності (незавершене виробництво), а також сировину та матеріали, які споживаються у процесі виробництва або надання послуг (сировина) [2, 3].

У Росії існує термін «матеріально-виробничі запаси», під яким розуміють активи, які: використовуються в якості сировини, матеріалів і т. п. при виробництві продукції, призначеної для продажу (виконання робіт, надання послуг); призначені для продажу; використовуватися для управлінських потреб організації. Запаси – активи, призначені для продажу на протязі одного звичайного ділового циклу або використання на протязі одного виробничого циклу.

В нормативних документах Німеччини термін «запаси» відсутній, але під ним завжди розуміють предмети, призначені для короткострокового використання або перепродажу.

У системі Положень про стандартну облікову практику Великобританії визначення терміну «запаси» трактується аналогічно терміну Загальноприйнятих принципів бухгалтерського обліку США, за винятком наступної лінгвістичної особливості. В американській обліковій літературі такі активи зазначені терміном «inventori». У Великобританії запаси визначені терміном «stock», тоді як в американській літературі «stock» – це, як правило, акції [2].

Щодо визначення собівартості запасів, згідно з МСФЗ 2 «Запаси» повністю співпадає з визначенням собівартості запасів і в багатьох інших країнах, таких, як: Україна, Росія, США, Швейцарія, Італія, Португалія та інші.

Питання особливостей обліку виробничих запасів у різних країнах світу є дуже важливим, але не досить розглянутим на сьогоднішній день. Для виявлення основних розбіжностей в обліку запасів в Україні та зарубіжжі, а також в порівнянні з обліком запасів, згідно з МСФЗ 2 «Запаси», був проведений аналіз різниць у визначенні терміну «запаси», та виявлено, що в загалом цей термін має схожу трактовку у різних країнах. В цілому, слід зазначити, що Україна є однією з тих країн, які вже дуже близько підійшли до того, щоб повністю ідентифікувати національні стандарти бухгалтерського обліку з МСФЗ.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. *Бухгалтерский учет в зарубежных странах / Бутынец Ф. Ф. [и др.]. – Житомир : ЧП «Рута», 2002. – 660с.*
2. *IAS 2 «Inventories» [apply for annual periods beginning on or after January 1, 2005] – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.worldgaarinfo.com/pdf/IAS/IAS2.pdf>*

3. П(С)БО 9 «Запаси» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=z0751-99>
4. Малюга Н. М. Шляхи удосконалення оцінки в бухгалтерському обліку: Теорія, практика, перспективи / Н. М. Малюга. – Житомир : ЖІТІ, 2007. – 384 с.

Плазинський Петро Васильович, студент 1 курсу,
Дмитришин Марта Василівна, к.е.н.,
доцент кафедри обліку та фінансів,

СУТЬ ТА НАСЛІДКИ ІНФЛЯЦІЇ

В умовах постійного зростання цін та знецінення гривні інфляція є однією з основних причин зниження темпів економічного розвитку в Україні. Усвідомлення загрози наслідків інфляції та важливості зменшення її темпів – важлива передумова на шляху до економічного зростання.

Інфляція – це процес знецінення грошей та загального підвищення цін на товари і послуги внаслідок порушення закону грошового обігу.

Для обчислення рівня інфляції в країні використовують індекс інфляції. Індекс інфляції (індекс споживчих цін) — це показник, який характеризує зміну загального рівня цін на товари і послуги для населення за певний період [1]. Розрахунок проводиться за набором з 297 товарів і послуг. У цей набір входять товари та послуги, які є найбільш важливими для споживача (з точки зору авторів методології розрахунку). Індекс споживчих цін розраховується щомісячно, є оперативним і найпоширенішим показником рівня інфляції.

На рисунку 1. наведено зміни індексу інфляції в Україні за 2007-2017 роки. З графіка на рис. 1. ми бачимо, що за період 2007 по лютий 2017 року підсумковий індекс інфляції склав 376,2%. В західній економічній літературі помірної інфляція (до 10% на рік) не розглядається як соціальне зло. Навпаки, вважається, що вона певною мірою стимулює економіку, надаючи їй необхідного динамізму. Але, в основному, інфляція призводить до негативних явищ з серйозними наслідками; це своєрідна хвороба економіки.

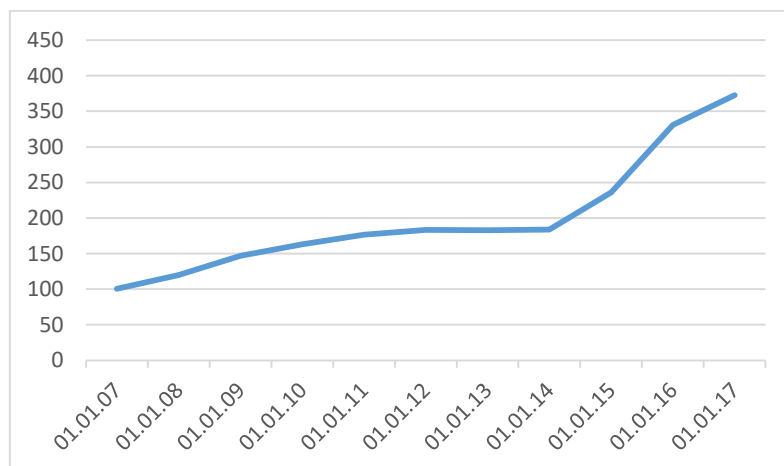

Рис. 1. Динаміка індексу інфляції в Україні з 2007 року (наростаючим підсумком) [1]